

Arrest

nr. 66 050 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat J. VAN MAELE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 april 2010 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 30 december 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 maart 2011.

1.3. Op 6 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Hazara, afkomstig uit Kaboel en in het bezit van het Afghaanse staatsburgerschap. Op 5 april 2010 bent u in België toegekomen en op 6 april 2010 diende u hier een eerste asielaanvraag in. Op 14 juli 2010 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen concrete bewijzen van uw vrees kon voorleggen en omdat uw verklaringen weinig geloofwaardig waren. Bij aangetekend schrijven van 19 oktober 2010 maakt u aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een attest van gevangenschap van zowel de lokale politiediensten als het provinciaal detentiehuis, een foto als bewijs van uw functie in de bakkerij en een bestelbon voor bloem over. De RVV oordeelt dat u er ondanks deze overgemaakte stukken niet in slaagt uw voorgehouden vervolgingsvrees aannemelijk te maken en wijst er overigens op dat documenten ter staving van een relaas slechts in aanmerking worden genomen in de mate dat een coherent en geloofwaardig relaas wordt ondersteund, wat niet het geval is. Bijgevolg werd de beslissing van het CGVS vervolgens door de RVV bevestigd op 30 november 2010.

Op 30 december 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. In het kader van uw huidige asielaanvraag, stelt u België nooit te hebben verlaten sinds uw aankomst in april 2010 en verklaart u in uw land van herkomst nog steeds te worden gezocht door de autoriteiten omwille van de redenen die u in het kader van de voorgaande asielaanvraag hebt uiteengezet. U verklaarde toen dat u werd opgepakt door de autoriteiten omwille van het feit dat er explosieven aangetroffen werden in twee bloemzakken in uw bakkerij. U verklaart niks te willen wijzigen aan de verklaringen die u deed bij uw eerste asielaanvraag.

U geeft in dit verband te kennen dat er ondertussen nog oproepingsbrieven voor u toegekomen zijn. U legt tevens elf kopieën van nieuwe stukken neer, alsook een kopie van een gedeelte van de enveloppe waarin de stukken zaten en die vanuit Pakistan naar België opgezonden werd. De originele stukken zouden door uw advocaat naar het CGVS opgestuurd zijn doch tijdens uw gehoor op 25 maart 2011 waren die nog niet in het bezit van het CGVS.

De nieuwe stukken die u voorlegt zijn een attest van tewerkstelling bij vader in de bakkerij, een attest van gevangenschap, een bestelbon voor bloem, getuigenissen van werkmakkers aangaande uw relaas, een certificaat opleiding Nederlands, een inschrijving voor een cursus alfabetisering Nederlands tweede taal, nog een attest gevangenschap, een attest aangaande de identiteit van een commandant, een foto van u in de bakkerij, een oproepingsbrief, een briefje met een paar namen van politiemensen en een kopie van een deel van de DHL-enveloppe.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u in de gevangenis te belanden omdat u er ten onrechte van beschuldigd wordt explosieve materialen in uw bezit gehad te hebben, tevens vreest u de bestaande algemene onveiligheid die er niet zal op verbeteren als de Amerikaanse troepen Afghanistan in 2012 zullen verlaten.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de status van subsidiair beschermde is dat aan de documenten die u als nieuw element bij uw asielaanvraag voorlegt weinig of geen bewijswaarde kan toegedicht worden. Alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's, paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan zijn quasi onbetrouwbaar omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier). Bovendien verklaart u dat de documenten vanuit Pakistan (zoals ook te lezen is op de DHL-enveloppe) opgestuurd werden omdat het vandaar goedkoper en sneller zou zijn dan vanuit Kaboel (CGVS vragen 50 en 51). Nergens uit uw eerdere verklaringen bleek dat uw familie te kampen heeft met financiële moeilijkheden, het lijkt dan ook onaannemelijk dat uw familie een persoon naar Pakistan zou sturen om de stukken vanuit Pakistan met DHL op te zenden naar België omdat dit goedkoper zou zijn dan vanuit Kaboel. U geeft tevens aan dat het sneller gaat vanuit Pakistan om iets te posten, doch een persoon vanuit Afghanistan naar Peshawar sturen om vandaar een verzending te laten doen lijkt een tragere manier te zijn dan de stukken met DHL vanuit Kaboel via Pakistan naar België te zenden. Uw verklaringen dienaangaande lijken eerder in de richting te wijzen van het feit dat de stukken die u voorlegt mogelijkerwijze in Pakistan zouden gefabriceerd of bekomen zijn.

Overigens dient er in hoofdzaak op gewezen te worden dat het niet volstaat om nieuwe stukken voor te leggen als ze een ongeloofwaardig relaas ondersteunen. Immers, de documenten die u nu voorlegt hebben geen enkel nut omdat de verklaringen die de kern van uw oorspronkelijk asielerelaas

vormden - namelijk dat uw vrees gebaseerd is op het feit dat u ten onrechte beschuldigd werd explosieve materialen in uw bezit te hebben - als ongeloofwaardig bestempeld werden. Aan uw verklaringen zelf heeft u immers niks gewijzigd noch heeft u verduidelijking gebracht in de eerder al door het CGVS en de RVV vastgestelde ongeloofwaardigheden. U zegt dat deze nieuwe documenten die u voorlegt uw asielaanvraag ondersteunen maar ze kunnen de conclusies omtrent de ongeloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen helemaal niet veranderen. Bovendien kunt u zelf nauwelijks duiding geven bij de inhoud van de naar u opgezonden stukken omdat u zegt niet in staat te zijn ze zelf goed te lezen (CGVS vragen 4, 5, 6, 7, 8, 10, 13, 14, 15, 16, 17,18). Ook het feit dat u pas nu deze ganse hoop stukken toont, die u nochtans al veel eerder had kunnen voorleggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas nog meer. Dat u zegt dat dit is omdat u eerder geen advocaat had is geen dienstig excuus want al in oktober 2010 werd u begeleid door een advocaat toen u een beroep indiende bij de RVV.

Samengevat dient dus gesteld te worden dat u geen enkel doorslaggevend element heeft aangebracht waaruit zou kunnen geconcludeerd worden dat de door u eerder afgelegde verklaringen wél geloofwaardig zouden zijn. Met uw nieuwe stukken poogt u alsnog de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen aan te tonen doch ook aan deze nieuwe neergelegde stukken kan omwille van bovenstaande vaststellingen geen bewijswaarde gehecht worden.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve moet aangestipt dat uw broer, R(...) G(...) A(...) (OV 4.964.884 en CG 00/18565), in juli 2007 de hoedanigheid van vluchteling werd toegekend, zij het op geheel ander basis dan de door u aangehaalde vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) juncto artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenconventie), de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde de verplichting tot gegronde materiële “motivatie”, het verbod op manifeste foute appreciatie, het verbod op willekeur, verplichting tot zorgvuldigheid en behoorlijke belangenafweging, van voert verzoeker aan dat hij doorheen zijn verklaringen wel degelijk een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt. Deze vrees is gestoeld op het behoren tot een welbepaalde sociale groep en religie. Hij is namelijk sji'iet en Afghaans Hazara. Verzoeker verduidelijkt dat hij vervolging vreest door de Taliban, en de Afghaanse autoriteiten, waaronder de huidige president, die behoren tot de Pahten, die sterke banden hebben met de Taliban. Verzoeker vervolgt dat hij tijdens zijn asielrelaas heeft gewezen op de bestaande gerechtelijke vervolging wegens vermeende betrokkenheid in de zaak van de explosieven die geleverd werden door de chauffeur in dienst van de heer H.K.. Deze laatste verwittigde verzoeker dat hij bij terugkeer zou worden veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf en de doodstraf. Door het behoren tot een sociale groep alsook door zijn religieuze strekking, meent verzoeker dat hij niet alleen zal worden vervolgd doch evenmin de hulp van de Afghaanse autoriteiten kan inroepen. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens de asielprocedure geen enkele tegenstrijdigheid heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging in het gedrang brengt, en meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op onbegrijpelijke wijze geen rekening heeft willen houden met de nieuwe documenten die verzoeker ter staving van zijn asielrelaas heeft toegevoegd waaruit blijkt dat wel degelijk een ernstige vrees voor vervolging in zijn hoofde aanwezig is. Verzoeker is van oordeel dat het hem onduidelijk en onmogelijk is na te gaan op basis van de bewoordingen van de bestreden beslissing in welke mate er geen of weinig bewijswaarde werd toegekend aan de aanvullende stukken, waardoor hij onmogelijk kan nagaan of hij in rechte de bestreden beslissing kan aanvechten en de vermeende gebrekkige bewijswaarde van de stukken kan weerleggen. Volgens verzoeker moet aan zijn coherent, geloofwaardig betoog dat standvastig en repetitief werd gehandhaafd gelijke bewijswaarde worden toegekend, minstens als begin van bewijs worden weerhouden. De commissaris-generaal laat na om het feitelijke bestaan van zijn motivatie te bewijzen en wijst op basis van irrelevante, incorrecte redeneringen het asielrelaas van verzoekende partij af als zijnde ongeloofwaardig, aldus nog verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde de verplichting tot gegronde materiële motivatie, het verbod op manifeste foute appreciatie, het verbod op willekeur, de verplichting tot zorgvuldigheid en behoorlijke belangenafweging, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat hij weldegelijk beantwoordt aan de voorwaarden van de subsidiaire bescherming ex. artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, en betoogt hij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar een “analyse van beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur” verwijst, zonder deze bronnen te citeren, zodat hij niet in staat wordt geacht controle uit te oefenen omtrent de geciteerde bronmaterialen. Verzoeker concludeert dat gelet op zijn detentie, hij de hulp en bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen en bij terugkeer wordt blootgesteld aan

ernstige schade zoals veroorzaakt door de Staat, waardoor hij derhalve een Afghaanse asielzoeker is met een hoog risicoprofiel.

Verzoeker voegt volgende stavingstukken als bijlage bij het verzoekschrift: een uittreksel van het bevolkingsregister betreffende zijn broer en diens familie, een attest van tewerkstelling bij zijn vader in de bakkerij, bestelbon voor het ingrediënt bloem, getuigenissen ter staving van verzoekers asielrelaas door o.a. werkmakkers, een deelcertificaat van de opleiding Nederlands NT Alfa Breakthrough 1, een inschrijvingsbewijs voor de cursus Alfabetisering Nederlands tweede taal NT Alfa Breakthrough, attesten gevangenschap, een attest houdende identiteit commandant, een foto van verzoeker werkzaam in de bakkerij, een brief houdende namen commandant, een attest van immatriculatie, uittreksel uit rapport '*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan*' van 17 december 2010.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) aan de documenten die hij als nieuw element bij zijn asielaanvraag voorlegt weinig of geen bewijswaarde kan toegedicht worden, en ze bovendien vanuit Pakistan werden opgestuurd, wat eerder in de richting wijst van het feit dat de stukken mogelijkwerwijze in Pakistan zouden gefabriceerd of bekomen zijn, (ii) de verklaringen die de kern van het oorspronkelijk asielrelaas vormden als ongeloofwaardig bestempeld werden, het niet volstaat om nieuwe stukken voor te leggen als ze een ongeloofwaardig relaas ondersteunen en het stukken betreft die veel eerder hadden kunnen voorgelegd worden en die de conclusies omtrent de ongeloofwaardigheid van de eerdere verklaringen helemaal niet veranderen, (iii) het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard en eerder gelokaliseerd is, de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is en geen reëel risico vormt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Zonder verzoekers vorige asielaanvraag opnieuw te beoordelen – hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – stelt de Raad vast dat inzake verzoekers eerste asielaanvraag in 's Raads arrest nr. 52 155 van 30 november 2010 reeds werd geoordeeld dat verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging omwille van zijn religie (sjiïet) en zijn etnie (Hazara) en het relaas dat hij de gerechtelijk vervolgd wordt omdat er explosieven aangetroffen werden in twee bloemzakken in de bakkerij van zijn vader waar hij werkte, ongeloofwaardig zijn.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerdere asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep (RvS, 214.704, 19 juli 2011). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot een eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.5. In casu dient vooreerst te worden vastgesteld dat aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij aan zijn verklaringen die hij aflegde in de eerdere gehoren iets wilde wijzigen en hij uitdrukkelijk verklaard de waarheid te hebben gezegd (gehoor CGVS, p. 3).

Derhalve kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens aanreikt die vermogen om het in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. Immers, aan de hand van de nieuw voorgelegde documenten in het kader van zijn tweede asielaanvraag, met name een attest van tewerkstelling bij vader in de bakkerij, een attest van gevangenschap, een bestelbon voor bloem, getuigenissen van werkmakkers aangaande zijn relaas, een certificaat opleiding Nederlands, een inschrijving voor een cursus alfabetisering Nederlands tweede taal, nog een attest gevangenschap, een attest aangaande de identiteit van een commandant, een foto van verzoeker in de bakkerij, een oproepingsbrief, een briefje met een paar namen van politiemensen en een kopie van een deel van de DHL-enveloppe, slaagt verzoeker er niet in alsnog aannemelijk te maken dat er wat hem betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch toont hij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen.

2.5.1. De bestelbon voor bloem, de attesten van gevangenschap en de foto van verzoeker werkzaam in de bakkerij werden in het kader van de vorige procedure reeds neergelegd en behandeld: *“Ook aan de hand van de bij aangetekend schrijven van 19 oktober 2010 overgemaakte stukken, door verzoeker omschreven als een attest van gevangenschap van zowel de lokale politiediensten als het provinciaal detentiehuis, een foto als bewijs van de uitoefening van zijn functie in de patisserie en een bestelbon voor bloem, slaagt verzoeker er niet in om alsnog zijn voorgehouden vervolgingsvrees aannemelijk te maken. De foto toont enkel een aantal mannen in een werkplaats, vermoedelijk een bakkerij, niets meer en niets minder. De overige documenten betreffen fotokopiën waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De Raad wijst er overigens op dat documenten ter staving van een relaas slechts in aanmerking worden genomen in de mate dat een coherent en geloofwaardig relaas wordt ondersteund, hetgeen in casu niet het geval is.”*

Het certificaat en bewijs van inschrijving voor de opleiding Nederlands en het attest van immatriculatie, dat uitdrukkelijk vermeldt geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs te zijn, zijn niet relevant voor de beoordeling van verzoekers asielaanvraag.

2.5.2. Waar verzoeker aanvoert dat hij het onduidelijk, onmogelijk vindt om na te gaan op basis van de bewoordingen van de bestreden beslissing in welke mate er geen of weinig bewijswaarde werd toegekend aan de aanvullende stukken gaat hij voorbij aan de verschillende motieven in de bestreden beslissing. Zo wordt er op gewezen dat 1) *“De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de status van subsidiair beschermde is dat aan de documenten die u als nieuw element bij uw asielaanvraag voorlegt weinig of geen bewijswaarde kan toegedicht worden. Alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's, paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan zijn quasi onbetrouwbaar omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier)”*; 2) *“Bovendien verklaart u dat de documenten vanuit Pakistan (zoals ook te lezen is op de DHL-enveloppe) opgestuurd werden omdat het vandaar goedkoper en sneller zou zijn dan vanuit Kaboel (CGVS vragen 50 en 51). Nergens uit uw eerdere verklaringen bleek dat uw familie te kampen heeft met financiële moeilijkheden, het lijkt dan ook onaannemelijk dat uw familie een persoon naar Pakistan zou sturen om de stukken vanuit Pakistan met DHL op te zenden naar België omdat dit goedkoper zou zijn dan vanuit Kaboel. U geeft tevens aan dat het sneller gaat vanuit Pakistan om iets te posten, doch een persoon vanuit Afghanistan naar Peshawar sturen om vandaar een verzending te laten doen lijkt een tragere manier te zijn dan de stukken met DHL vanuit Kaboel via Pakistan naar België te zenden. Uw verklaringen dienaangaande lijken eerder in de richting te wijzen van het feit dat de stukken die u voorlegt mogelijkerwijze in Pakistan zouden gefabriceerd of bekomen zijn.”* 3) **“Overigens dient er in hoofdzaak op gewezen te worden dat het niet volstaat om nieuwe stukken voor te leggen als ze een ongeloofwaardig relaas ondersteunen. Immers, de documenten die u nu voorlegt hebben geen enkel nut omdat de verklaringen die de kern van uw oorspronkelijk asielrelaas vormden - namelijk dat uw vrees gebaseerd is op het feit dat u ten onrechte beschuldigd werd explosieve materialen in uw bezit te hebben - als ongeloofwaardig bestempeld werden. Aan uw verklaringen zelf heeft u immers niks gewijzigd noch heeft u verduidelijking gebracht in de eerder al door het CGVS en de RvV vastgestelde ongeloofwaardigheden.”** 4) *“Bovendien kunt u zelf nauwelijks duiding geven bij de inhoud van de naar u opgezonden stukken omdat u zegt niet in staat te zijn ze zelf goed te lezen (CGVS vragen 4, 5, 6, 7, 8, 10, 13, 14, 15, 16, 17,18).”* en 5) *“Ook het feit dat u pas nu deze ganse hoop stukken toont, die u nochtans al veel eerder had kunnen voorleggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas nog meer.”*(eigen onderlijning) Dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot het stellen dat de documenten ‘geen enkel nu’ hebben mist derhalve feitelijke grondslag.

Deze vaststelling dat alle soorten documenten in Afghanistan kunnen verkregen worden is gebaseerd op objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en die te allen tijde door verzoeker kon worden geraadpleegd. Toch onderneemt verzoeker geen enkele poging om deze informatie te weerleggen door middel van concrete gegevens en verklaringen die aantonen dat de stukken die hij persoonlijk heeft voorgelegd wel degelijk bewijskrachtig zijn, vermits hij in wezen enkel volhardt in zijn ongeloofwaardige verklaringen. Dit klemt des te meer nu blijkt dat de documenten bovendien zijn opgestuurd vanuit Pakistan, reden waarvoor tijdens het gehoor evenmin een aannemelijke verklaring kon worden gegeven. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt hem niet geconfronteerd te hebben met de mogelijkheid van fabricatie van de documenten in Pakistan, dient er op te worden gewezen dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de motieven waarop hij zijn beslissing steunt (RvS 12 januari 2005, nr. 139.333). In de mate verzoeker nog een poging onderneemt om het motief in de bestreden beslissing met betrekking tot de voorgelegde documenten te ontkrachten,

door erop te wijzen dat de documenten niet uit Afghanistan komen maar wel uit Pakistan, wijst de Raad erop dat dit argument de geloofwaardigheid eens te meer ondermijnt vermits de voorgehouden vervolgingsfeiten zich afspelen in Afghanistan en de bewijsstukken derhalve afkomstig zouden moeten zijn uit Afghanistan. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat de reden waarom in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de documenten mogelijkerwijs in Pakistan zijn gefabriceerd de vaststelling is dat de stukken vanuit Pakistan zijn opgestuurd en daarvoor geen plausibele reden aanwezig is. Daarenboven gaat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier over in Afghanistan en Pakistan valse/ vervalste/ of door corruptie verkregen Afghaanse documenten zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat de motivering in de bestreden beslissing inadequaat, onbehoorlijk en neigt naar pure willekeur. Dat de post in Pakistan beter werkt en de stukken om die reden uit Pakistan zijn verstuurd, zoals verzoeker het stelt in het verzoekschrift, is een blote bewering. Dat zijn vader ziek was en in Pakistan naar het ziekenhuis ging en van de gelegenheid gebruik heeft gemaakt om de poststukken op te sturen is een uitleg in het verzoekschrift dat duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, vermits verzoeker met geen woord rept over zijn zieke vader tijdens het gehoor (gehoor CGVS, p. 4).

2.5.3. De Raad herhaalt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De bewering dat verzoeker originelen zou hebben voorgelegd wijzigt niets aan het voorgaande.

2.6. Dat “de verklaringen van de verzoekende partij coherent, consistent en geloofwaardig zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie” en aan “een coherent, geloofwaardig betoog dat zowel tijdens het eerste interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, alsook vervolgens het gedetailleerde eerste en tweede interview voor het CGVS, standvastig en repetitief werd gehandhaafd gelijke waarde dient te worden toegekend, minstens als een begin van bewijs dient te worden weerhouden”, kan derhalve niet worden bijgetreden vermits verzoekers verklaringen niet coherent en geloofwaardig zijn zoals reeds werd vastgesteld naar aanleiding van de beoordeling van de eerste asielaanvraag. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan derhalve, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, moet vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker zich op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8. Met de verwijzing naar bepaalde standpunten van UNHCR en 'Vluchtelingenwerk Vlaanderen' gaat verzoeker voorbij aan de inhoud van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade.

Dit blijkt ook uit de motivering in de bestreden beslissing, met name dat uit een grondige analyse van de informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "*Afghanistan - Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*" van 17 augustus 2010, laatst geüpdate op 20 januari 2011) blijkt dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. Er komen weliswaar "asymmetrische aanvallen" voor doch wordt geen "open combat" gevoerd. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen, gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Tevens blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Hieruit blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de passage in het verzoekschrift aangehaald uit het rapport van UNHCR blijkt niet dat Kabul-stad geteisterd wordt door willekeurig oorlogsgeweld. Integendeel, het bevestigt alleen de bovenstaande informatie dat er grote aanslagen gebeuren op doelwitten zoals hotels, ambassades en ministeries. Derhalve toont verzoeker niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct of actueel zou zijn of dat hij uit de informatie niet de juiste conclusie heeft getrokken. Dat de situatie er niet op zal verbeteren nu de Verenigde Staten aankondigen hun troepen terug te trekken is een louter hypothetische bewering dat door geen enkel objectief gegeven wordt gestaafd. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker de schending van het verbod op manifeste foute appreciatie, het verbod op willekeur en de verplichting tot zorgvuldigheid en behoorlijke belangenafweging aanvoert, wijst de Raad erop dat verzoekers grieven feitelijke grondslag missen.

De informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen steunt bij het nemen van de bestreden beslissing (Subject Related Briefing "*Afghanistan "corruptie en valse documenten van 1 oktober 2010*" en Subject Related Briefing "*Afghanistan-Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad*

Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011) werd wel degelijk gevoegd aan het administratief dossier zodat verzoeker hiervan kennis kon nemen. Het inzagerecht laat hem immers toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in te kijken en kennis te nemen van de inhoud ervan. Advocaten en personen die de asielzoekers bij hun procedure begeleiden kunnen bovendien een kopie van de stukken uit het dossier krijgen door zich te wenden tot de dienst "Advocaten" op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Zoals reeds gesteld is in casu geen sprake van willekeur en de Raad merkt voorts op dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de verwerende partij.

Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig zou hebben gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing kan evenmin worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

2.10. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft een algemeen geformuleerde artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Conventie van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen kan overeenkomstig artikel 57/6 van de vreemdelingenwet onder meer besluiten om de hoedanigheid van vluchteling te erkennen of te weigeren, hetgeen hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed.

2.11. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS